

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/242/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218207
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3812218207.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa F., s.r.o. so sídlom W. F. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného Y. kanceláriou C. F., s.r.o. so sídlom W. XXX XX, L. X proti odporcovi X., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. decembra 2013 č.k. 15C/156/2012-53 v senáte jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Uviedol, že navrhovateľ návrh na prerušenie konania dôvodil tým, že podal na Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Okresný súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania, pričom dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V predmetných veciach bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyhlúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatými súdnymi konaniami, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyhlúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom /§ 16 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, pričom o túto situáciu V tejto súvislosti súd poukazuje aj na uznesenie NS SR z 11.3.2013 sp. zn. 3Cdo 102/2013, kde súd v obdobnej veci navrhovateľa proti odporcovi o náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy /vec vedená na OS Bratislava II/ v súvislosti s námietkou navrhovateľa, že už pri vyrubovaní súdneho poplatku rozhodoval vylúčený sudca, vyslovil názor, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo. Dovolací súd preto neuznal námietku navrhovateľa o existencii procesnej vady v konaní za opodstatnenú. Súdu preto v predmetnej veci len subjektívne pochybnosti navrhovateľa o zákonom

sudcovi nebránili vo veci ďalej konať a z uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. h) v spojení s § 205 ods. 2 písm. a), b), c) a f) O.s.p. Uviedol, že súd v napadnutom rozhodnutí vôbec nekonkretizuje prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania. Považoval ho za nepreskúmateľné, s poukazom na Nález Ústavného súdu SR zo dňa 10.05.2006, sp. zn. III. ÚS 25/06. Nesúhlasil s tvrdením okresného súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi dôkazmi, keď návrh na prerušenie konania, podal spolu s ústavnou sťažnosťou v prílohe. Navrhovateľ poukázal na to, že v prejednávanej veci, považuje zákonného sudcu za vylúčeného podľa § 14 ods. 1 O.s.p. aj napriek názoru Krajského súdu v Trenčíne v prejednávanej veci, keďže v skutkovo a právne rovnakých iných veciach, Krajský súd v Nitre, Krajský súd v Trnave a Krajský súd v Prešove, vylúčili z prejednávania veci, všetkých sudcov okresných súdov. S vedomím, že názor krajského súdu v prejednávanej veci neobstojí, pre rozpor s rozhodovaním iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a s vedomím, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu, nie je podľa názoru navrhovateľa prípustné, aby sa v konaní naďalej pokračovalo a rozhodoval vylúčený sudca. Preto malo byť konanie prerušené, až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. S poukazom na uvedené, navrhovateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie

Odporca nevyužil svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k odvolaniu navrhovateľa.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu, je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p., ako vecne správne potvrdiť.

Okresný súd v otázke posúdenia dôvodnosti návrhu navrhovateľa na prerušenie konania dospel k správny skutkový záverom a vec správne právne posúdil. Uznesenie okresného súdu je odôvodnené v súlade s kritériami uvedenými v § 157 ods. 2 O.s.p. v spojitosti s § 167 ods. 2 O.s.p., preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd s odôvodnením uznesenia okresného súdu stotožňuje a podľa § 219 ods. 2 O.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

Zároveň k dôvodom odvolania navrhovateľa považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a) - g) O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) a g) O.s.p., že sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v dôsledku nespreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom v § 167 ods. 2 v spojitosti s § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že zákonné kritériá odôvodnenie súdneho rozhodnutia spĺňa, je vecne správne a úplné, pričom súčasne považuje za potrebné dodať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí obsahovať odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. V tomto smere je teda odvolacia námietka nedôvodná.

Odvolací súd sa taktiež zaoberal tvrdením navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané vylúčeným sudcom. V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom

viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.).

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi, ktorá uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 NcC 606/2012 z 30. októbra 2012 nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci a ktorá ako zákonný sudca následne rozhodla o návrhu na prerušenie konania.

Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci, k účastníkom konania ani ich zástupcom. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa.

Odvolací súd záverom uvádza, že dôvod, pre ktorý navrhovateľ navrhoval prerušiť predmetné konanie, a síce rozhodnúť o ústavnej sťažnosti, odpadol, nakoľko o týchto otázkach už bolo rozhodnuté. Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, bolo Ústavným súdom SR rozhodnuté, a ústavná sťažnosť s rovnakým obsahom a formou, avšak datovaná, bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie zo dňa 5. novembra 2013 č.k. II. ÚS 589/2013-10).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .